

1. Acker, Vita Petrarchina.
2. Vita Bened. Castelli.
3. Briegleb, Vita Cypriani.
4. Eskuiche, Dissertationes philol.
5. Goclenii, De crepitu ventris.
6. Willsch, Friga orationum.
7. Trifolium theologicum.
8. Rei romanorum nummariae compend.
9. Νευρου Κερασια.
10. Χαριτης η Ερων Θεοκριτου
ειδουδιον.
11. Τζηγοριου του Νεξιαντηνον
δομοι

~~V. End. sing. 1167. a.~~

9

ΝΕΙΛΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΑΙ
ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ
Η
ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

HELMESTADT,
Typis GEORG. WOLFGANGI HAMMEL,
Acad. Typogr.
Anno MDCCL.

NEILAY

ETIZ KOLLOT

KAL

MALTTILOS

KEGALMA

H

ETIZ KOLLOT

AM

ETIZ KOLLOT

AM

Αρχὴ σωτηρίας, ἢ ἑαυτῆ
κατάγνωσις.

Βέλπον εἰκῆ ἐμβάλλειν
λίθον ἢ λόγον.

Γενῆ τοῖς πᾶσιν, ὡς σὺ θέ-
λεις πάντας.

Δικαιοσύνη μάλλον ἔργῳ,
ἢ λόγῳ ἄσκει.

Ευσεβὴς ἔχ' ὁ πολλὰς ἐλεῶν, ὅ-
σ' ἀλλ' ὁ μηδ' ἓνα ἀδικῶν.

Ζῆν ἄμεινον ἐπὶ σιβάδῳ,
καὶ θαρρῆϊν, ἢ χρυσῆν ἔχοντα κλί-
νην.

Ἡδὺς ἐκείνῳ ὁ φίλῳ, ὁ τὴν
ψυχὴν διατρέφων.

Θεὸν μὴ λόγῳις ἕμναι, ἔργοις
δὲ σέβει, ἐννοία δὲ τίμα.

Α 2

Γερέα

Ιερέα φρόνησις, καὶ βίῃ, καὶ
εὐχρία ποιεῖ.

10. Κάκιον ἔστι πᾶσιν δαλύνειν αἰ-
χρῆς.

Λόγῳ μὲν τὴν ἀρετὴν δίδασκε,
ἔργῳ δὲ αὐτὴν κήρυττε.

Μὴ τὸ ἔχειν ἀρετὴν καλὸν νό-
μιζε ἀλλὰ τὸ ὡς δεῖ.

Νόμον τιμῶν κατὰ νόμον ζήσεις.
Ξένῳ ἰκνεῖσθαι, ἔξένα τὰ τῷ
κόσμῳ.

15. Ο φθονῶν ἑαυτὸν ζημιοῖ· ὁ γὰρ
κατ' ἄλλῃ φθεγγόμενος, φθά-
νει παχὸν ὑφ' ἑαυτοῦ κακῶς.

Πλάσιον μῆτε κολάκῃ, μῆτε
παρόξυνε.

Ρώννυσι μὲν οἶνον τὸ σῶμα, τὴν
δὲ ψυχὴν λόγῳ θεῶν.

Σιτίοις χεῶν, ἐπίοις ἠδέεσιν, ἀλλὰ
τοῖς ὠφελίμοις.

Τοῖς

Τοῖς ὄχλοις πειρώμεθα ἀρέ-
σκην τῶν ὄχλων ὁμοιωθήσομαι.

Ἰπὲρ πάντα καταχεῶ τῶν σώ- 20.
ματί σου.

Φιλόπονοι ἐκείνοι, ὧν χεῖ-
νοι ἐπεισεύει.

Χειρανεῖ ἀνδρῶς μὴ τὸ σῆμα
ἀποδέχασθαι ἀλλὰ τὴν ψυχῆς φρέ-
νημα.

Ψέγειν ἀνεπίληπτον εἰς θεόν,
αμαρτία.

Ὡτῶν καὶ γλώσσης μέγας ὁ
κίνδυνος.

Φόβον ἔχει θεῶν, καὶ πόθον καὶ 25.
καθαρὸν πρὸς πάντας τῶν μαρ-
τυρίων ἔσσωιδότω κέχησσο.

Αὐτὸν ἐφες ἀνά τὸν θεὸν πίσυσε,
ἐν οἷς πράξεις ἐκάστοτε.

Φεύγε τῆς ἐπαινεῖς, αἰσχύνει δὲ
τῆς ψόγας.

Α 3

Χαί-

Χαίρε τὴν δεξιὰν ἡνίκα προί-
ταις· ἀλλὰ μὴ ἐπαίε, μήποτε τὸ
ναυάγιον ἐν τῷ λιμνί γήηται.

Ὅσον ἐν τῷ νόμῳ περιόπεις,
ἀπολείπεισθα τῆς τελείότητι· γί-
νωσκε.

30. Πάσης πράξεως τὸ τέλος πρὸς
τῆς δεξιῆς ἐξέταζε.

Νύκτωρ καὶ μεθυσμένην πρὸς
τὴν ἡμέραν τὴν πᾶσιν ἀπό-
βλεπε.

Μὴ ἀναμίγνυσθαι τὸν ὄντα
τῶν ἀγαθῶν θεωρεῖς λοιδορέμμου.

Σπερδε μηδενὶ βλάβειν, ἐν
οἷς προίταις, ἢ λέγεις, ἢ φιλοσο-
φεῖς γυῖα.

Μὴ εὐφραίνε τις ἀνθρώποις ἔ-
βια· τὸ γὰρ χόρηνον ἀνθρώπου ὡς ψη-
λαφᾶς, μαραίνειται.

35. Ἐν τοῖς λυπηροῖς εὐχαρίσει
καὶ

καὶ ὁ ζυγὸς τῆς ἀμαρτιῶν κενθίζεται.

Ἐν τῆς πειρασμοῖς ἀσφαλίζου
πολλὰς γὰρ καὶ μειζόνων ἤλεγξαν.

Μὴ μέμφε τὴν θεῶν μακροθυμίαν, κοινὸν γὰρ ἐστὶ φάρμακον.

Μισεῖ τὸ ἀνώμαλον ἡ βίβλος, ἐπὶ
αὐτὸ δὲ τὸν θεὸν μὴ διάβαλλε.

Προσέχομεν ἑαυτοῖς, καὶ ἄλλους
ἐσκώψομεν· πολλὰ γὰρ ἐν ἡμῖν ἀφ᾽
ἑῶν τὰς ἄλλας σκώπιομεν.

Ψαλμὸς ἔσω σοι εὐχῆς ἐν τῷ 40^ο
τόμαί σου. Θεὸς γὰρ ὀνομαζόμενος
φυγαδύει τὰς δαίμονας.

Προσδύχη μὲν νήψεως γλυέσθω,
ἵνα μὴ τὸν θεὸν αἰτῶμεν, οἷς αὐτὸς
ὄχι λρέσκεται.

Αἰ μνημόνυε ἡ θεῶν, καὶ ἐρε-
νὸς ἡ διάνοιά σου γλυέται.

Χαλίνε τὸν ἰφθαλμὸν, ὡς γὰρ
ὄχι οἶδας, ῥέμβείαι.

Α 4

Φείδ'ε

Φείδε τῆς γλώττης· πολλάκις
γὼ περιφέρει, ἅπες ἄμεινον κρύ-
πιδται.

45. Γεώργει τῆ μελέτη ἔ νόμος, τὴν
διάνοιαν· ἐκτείλει γὼ τῆ λογισ-
μῶν τὰς πονηρὰς, συνεχῶς μελε-
τώμεθα.

Τὰς ἀρετὰς κρύπτε, μάστιγας
δὲ ἔ βίαι πολλὰς κέκτησαι.

Μίσει τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς,
ρύπεραν γὼ μὲν ἔ σώματῳ τὴν
ψυχῶν ἐργάζονται.

Μόνα δίδε τῆ σαρκὶ ὅσα χεή-
ζει λαβεῖν ἔχ ὅσα βέλλεται.

Μὴ ἀγάπα τὸ τυφᾶν. φιλίαν
γὼ πρὸς τὸν βίον ἐμποιεῖ, ἔχθρα
δὲ πρὸς τὸν θεὸν ἔξ ἐκάλειε τίλει-
ται.

50. Αποσρέφε τὴν ἐν τῷ βίῳ χα-
ρᾶν· αὐτὴ γὼ ὀλιωθαίνει καὶ σκελί-
ζει τὰς πρέχοντας.

Πλῆθυν

Πλεον εἰ μὴ ἔχεις σκόρπιζε. εἰ
δὲ οὐκ ἔχεις, μὴ σῶαγε.

Οπλον ἢ γὰρ τὴν νηρείαν, καὶ
τὴν περσυχὴν τείχεσσι, καὶ λα-
τῆρα τὰ δάκρυα,

Ὅσα ἐξήμαρτες, πάντα μὲν
συναγμῶν μέμνησθαι, γίνεται γὰρ
ἐνλεύθεν τῆ ψυχῆ δίνεκτος κα-
ταυξίς.

Περιοιῶτες πτωχὸς εἶμι γὰρ
ἡμῖν τὴν κελίαν καταλλάσσει.

Ταῖς χεραῖς τῶν ἁγίων κοινωνεῖ 55.
δι' αὐτῶν γὰρ σοι κοινωνία πρὸς
τὸν θεὸν γίνεσθαι.

Τὴν ἐκκλησίαν ὡς ἔρανον πά-
τει, καὶ μηδὲν ἐν αὐτῇ μηδὲ λέγε
μηδὲ λογίζεσθαι γήινον.

Αναγκείαν νόμιζε τὴν αὐτῆς
κειαν, ὡς ἀχάρεϊ δὲ τῷ θεῷ τὴν
ὑπερταύτης μέμνησθαι.

A 5

Κύμα

Κύματα τὴν σὰρκα ἀγαθοῖς πό-
νοις, παντελῶς δὲ αὐτῷ μὴ κα-
ταπεσεῖν φροντίζε.

Πίνε τὴν οἶνον ἐλάχισον, ὅσον γὰρ
κολοβῆται, ἐυεργεῖ τὰς πίνοντας.

60. Κόλαζε τὴν θυμὸν· μαρίας γὰρ
ἐστὶ πατὴρ, τὸ μέτρον ἔξερχόμενος.

Ἐν ταῖς νόσοις τῆ περσευχῆ περὶ
τῆ ἰατρῶν ἢ φαρμάκων κέχρησο.

Τὰς ἰερεῖς πάντας μὴ τιμᾶ τις
ἀγαθοῖς δὲ περισσεύε.

Ἀγάπα εἶθε εἰς τὰς οἴκους, οἶκον
δὲ καὶ σαυτὸν κατασκεύασον.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν σύχναζε.
Θορύβων γὰρ ἡμᾶς καὶ ζάλης ἀ-
παλλάττει τῆ ἔξωθεν.

65. Ὅσα ἐν τῇ γῆ περὶ σκαίρα, μὴ
σὲ νῦν λύπει τὸ χεῖρζόμενον.

Ὅταν σοὶ λογισμὸς ἠδὲ πα-
θείας ἐγγυηται, ἀντίστησον! αὐτῷ
τὸ αὐτό

τὴν τῷ ἀνθρώπων αἰχύνην, καὶ
τὴν τῷ θεῷ προσκρυσιν.

Ἀσφαλίξ τὴν ἀκοίω καὶ τὰς
ὀφθαλμοὺς δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ
βέλη τῆς κακίας εἰσέρχονται.

Ἡνίκα προσέχη τὸν λογισμὸν
πρὸς θεὸν ἀνάγαγε· καὶ ὡς
θεοὶ κατέλθῃ πάλιν αὐτὸν ἀνά-
γαγε.

Ὁ παύειται ἡ διάνοια τίκτουσα.
οὐ δὲ τὰς μὲν φαύλας ἐκτελεῖ, τὰς
δὲ ἀγαθὰς γεώργησον.

Χαῖρε τῇ ταπεινώσει· τὸ γὰρ 1370.
αὐτῆς ὑψώθη πολὺ, καὶ πέσειν μὴ
δυναμύμων.

Ἄσκει τὸ σῶμα, ὅσον χαλάσαι
τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα· καὶ
ἀδενήσῃ, πρὸς ὑγίαν τὸ σῶμα, μὴ
πρὸς τυφλὴν θέραπυσον.

Τὰς πονηρὰς τῷ λογισμῷ
λογ-

λογισμοῖς ἐτέροις ἀναμόχλῳε.

Λογίζε τῆς ἐργων ἀγαθῶν
τιλὸν εὐπρέπειαν καὶ πάθῳ εἰδέν
σοι τῆς γῆς, ἢ τῆς ἐκ ταύτης τερ-
πνῶν ἐπεισέρχεται.

Ἡνίκα ἡ πῶς θεῶν ἐπέρχεται
σοι νοεῖν, μὴ τὸν θεὸν ἀλλὰ σαυ-
τὸν· εἰδέν γὰρ ἀσφαλές ὑπὲρ τὸ μέ-
τρον, ὅπως χωρέμην, ἐπέρχεται.

75. Τὰς φαύλας ἐνθυμήσεις ἀπό-
ρον εἶναι εἶ διαβόλας πίστευε· ἔτω
γὰρ αὐλαὶ παύονται, ὁ δὲ σποροῦς
αἰχρύνεται.

Φείδε τὰ πολλὰ γέλωτῳ·
χαυνοὶ γὰρ τιλὸν ψυχῆ· χαυνω-
θεῖσα δὲ τῆς εἰ νόμος χαλινῶ εὐ-
χερῶς ἀποδύεται.

Εἰς ἔργα δεῖ τιλὸν ψυχῆ καὶ
περσοχὰς μερίζεσθαι· ἔρ γὰρ εἰ
πολλὰς εὐερίσκει πρὸς ἡμᾶς εἰσόδους
ὁ διάβολῳ.

Ἐργον

Εργον εἶναι τῷ νόμῳ τὴν ἀνά-
γνωσιν νόμιζε, ὅταν μὲν τῆς γλώτ-
της ὁ νόμος τευγῆσαι πὶ θζλων, ἐν
ταῖς βίβλοις ἐργαζήται.

Εὰν εἰς ἔργα τὴν χεῖρα κινήσῃ,
ἢ γλώττια ψαλλέτω ἢ ὁ νόμος περὶ
δουλέω: ἀπαιτεῖ γὰρ αἰεὶ παρ' ἡ-
μῶν ὁ θεὸς μνημονεύεω.

Πάσαν μὲν πράξιν διὰ περὶ δου- 80.
χῆς σφραγίζε· ταύτῃ δὲ μά-
λιστα ἐφ' ἣν τὸν λογισμὸν θεωρεῖς
ἀμφιβάλλοντα.

Εἰβέλει τὰ τῶν χειρῶν ἔργα,
θεῖα σοὶ καὶ μὴ χοϊκὰ γίνεω, κοι-
νὰ σοὶ τὰ εἰς αὐτῶν γινέω περὶ
τὸς χεῖροντας.

Χαῖρε τῇ τῶν ἀγίων ἐνταύξει·
δι' αὐτῶν γὰρ ὁ θεὸς ἐμφανίζεαι.

Τὸς ἀληθῶς ἀγίους ἀπὸ τῶν ἔρ-
γων διάκεινε· ἕκασον γὰρ δένδρον
ἐκ

ἐκ τῆς καρπῶν γινώσκειται.

Αὐτὸς κερδαίνει ἐκ τῆς θεω-
ρίας τῆς τῶν ἁγίων σκέδαζε. Ἐπι-
τήρει δὲ αὐτῶν βλέμμα καὶ χῆμα.
ἐπωφελές γὰρ ἑκάτερην.

85. Ακακίαν ἄσκει τῆ καρδία καὶ
ἀγνείαν τῆ σώματι ταῦτα γὰρ
ἀμφὸς σε θεῶναὸν ἀπεργάζεται.

Οὕτως ἐν φύλαττε τὸν ναὸν, ὡς
τῆ κλίσαντῶ καὶ κείναι μέλλον-
τῶ, καὶ τὴν εἰκόνα σε τὴν ἑαυτῆ
καθαρὰν μεθοδεύοντῶ.

Αἱ τῆ βιωτικῶν ὁμιλίαι τὸν λο-
γισμὸν ἀπὸ θεῶ χωρίζουσι διότι
αὐταῖς μηδὲ συλλάλει, καὶ τὰς
λαλῶντας ἔκκλινε.

Ὅταν λοιδορηθῆς, σκοπε μὴ τι
σοι τῆς λοιδορίας πέπρακται ἄξιον·
εἰ δὲ ἐπέπρακται, κάπνον εἶναι φεύ-
γοντα τὴν λοιδορίαν νόμιζε.

Ἐν

Ἐν οἷς ἀδικῆ τῆ ὑπομονῆ πρὸς
φύγε, καὶ πρὸς τὰς ἀδικούντας
ἢ βλάβη μεθίσταται.

Ἡνίκα πλέτον ἢ δόξαν ὀρέσ, ἢ 90
βιωτικῶν δυνασίαν, λογίζε τὸ ἐν
αὐταῖς φθαρτὸν καὶ διαφεύγεις τὸ
δέλεαρ.

Κατερέει τὰς θλίψεις. ἐν αὐ-
ταῖς γὰρ αἱ ἀρεταί, καθάπερ ἐν ἀ-
κάνθαις ῥόδα φύονται τε καὶ τρέ-
φονται.

Μηδ' εἶναι τῆς ἀρετῆς ἴσον εἰς
ἀξίωμα νόμιζε. ὕψις γὰρ ἐστὶ θεῶν
διόπερ ἐστὶ, καθὰ καὶ αὐτὸς, ἀτρε-
πιθ.

Θρήνει τὸν ἀμαρτλὸν εὐθηνῶν-
τα τὸ ξίφθ γὰρ αὐτῶ τῆς δίκης
Ἰπτείνετα.

Μητέρα κακῶν τὴν ῥαθυμίαν
νόμιζε. ἀγαθὰ γὰρ ἂ μὴ ἔχεις
συλα.

συλα. ἀ δὲ ὅκ ἔχεις ὅκ ἐὰ πωρος-
κτῆσαωζ.

95. Όταν φαῦλα πράττων, ἐπ'
αὐτοῖς μὴ αιχύνεται, βαρεῖται τὸ
τραῦμα, καὶ τὸ πλῶμα εἰς ἀπόγνωσιν
ἔρχεται.

Ὅσακις ἀθυμεῖς λογίζε πόσα
τοῖς πιστοῖς παρεσκεύασαι, καὶ ὁ καρ-
πὸς σοι εἴ πνεύματι Θεοῦ εὐχερώς πα-
ραγίνεται.

Χρητὸν πιστὸν ταπεινῶς πρὸς
πάντας. τὸ γὰρ πρὸς ἑνίκε ταπει-
νῶς πεπλανημένῳ τὴν ταπείνω-
σιν κέκτηται.

Τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης
μηδὲν προσημῆσης, πλὴν ὅσα εἴς
αὐτῆς ἢ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν πα-
ραβλέπειται.

Μηδενὶ πρὸς τὸν νόμον Θεοῦ Θεῶν
πρόσκεισο, μηδὲ πρόσπαχε Θεῶν
γὰρ

ὃ ἀνάξιον ποιεῖ τὴν αὐτὴν πᾶσα πω-
πυρῆτα.

Μὴ συνηγόρει τοῖς κακοῖς. αὐ-
τὰς μὲν γὰρ εἰς κακίαν ἀλείφεις, σὺ
δὲ μολύνῃ τῇ κοινωνίᾳ τὰ πράγ-
ματῶν.

Νεφέτει τὴν ἀμαρτάνοιαν, μὴ
κατηγόρει τὴν παιάνοιαν. λοιδορεῖς
μὲν γὰρ τὸ δούτερον, τὸ δὲ πρέτε-
ρον διορθῶντῶν.

Ἀκείναι αἰεὶ καὶ λαλεῖν τὰ τῶν
ἀγίων σπένδαζε. εἰς ζῆλον γὰρ ἀγα-
θὸν τὴν ψυχὴν ἐρεθίζουσι.

Εἰ ἐκκλησίαν κατ' οἶκον ἕκα-
στῶν τὴν διάνοιαν ἔχομεν καὶ τε-
λεῖν ἐν αὐτῆς θεσμῶς τῆς ἐκκλη-
σίας οὐφείλομεν.

Εἰ τελῆται σαῖαξις ἐν ἐκκλη-
σία, πῶς ἀβαλε. εἰ δὲ μὴ τελῆται, σὺ
ψάλλων ἀποστολικὸν εὐαγγέλιον
ἀπελθε.

Τὴν τῶν ἀρετῶν δόξαν, ἐν τῶν ἱερῶν
B ἀγίων

ἀγίων κατόπιθε· ἀθάνατοι γὰρ αὐ-
τῶν αἰδοῦμαι καὶ μὴ θάνατον γίνομαι.

1001 Τίω κακίαν ἴτε μισήσεις, ὅταν
λογίση, δαιμόνων ὅτι ἐστὶ κατ' ἡμῶν
πλβερμύη μάχαιρα.

Εἰ νεθετεῖς τὴν παιδείαν, κρέ-
σον συμπαθεία τὰ ῥήματα, καὶ τὰ
μὴ ὧτα μαλάσονται, ἢ δὲ καρδία
φωτίζεται.

Ὅταν ἐν ἀγίοις λαλεῖς, ἐρώτα
τὰ ἔκπυμαθα· ὅταν δὲ μὴ τίς τις
λαλεῖς, ἔταῦτα ῥάλει.

Τὰς πράξεις αἰ τὰς ἀγαθὰς
ἐπίσσωθε μήποτε καταλιπὼν αὐ-
τὰς, ἢ μίελης ἀπελεύση.

110 Οὕτω πρέχεινα καταλάβης, τρι-
έσην ἀπαύτως. δεῖ γὰρ τίω ἀρετῶν
πρέχειν μέχρως ἂν ἐξέλθωμεν ἔ-
βίς τὸ σάδιον.

Μὴ γίνεθε εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν
ἐντωλῶν ὀλίγων· τίς γὰρ τίς-
τις ὁ κόπος ἀκερδῆς ἐπὶ κόπον

πρὸς-

πρὸς θεῖα.

Τὴν ὑπομονὴν ἢ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἄσκει, ὅπως αὐτὴν εὐρῆς ἢ ἐν τῇ ἀνάγκῃ τὴν πανοπλίαν ἔτιμον.

Μάχε τῆς πονηρῆς λογισμοῖς καὶ λέγε πρὸς αὐτὰς ὅσα τῷ νόμῳ λαλεῖται.

Σπυρῆ πολλῇ τὴν ὀφθαλμὸν ἐκ τῆς βίης μετέστησον. καπνὸς γὰρ ἐστὶ αὐτῆς πονηρῆς, πολλὴν τὴν ψυχὴν ἀναδίδεται.

Εἰ φάυλη, τὴν σωηθεῖν κεκερά 115. τῆσαι, καὶ μικρὸν ἀπότρυψε καὶ κόπτε πολλὰ χεῖρας, τῆς ψυχῆς ἐκβαλεῖς τὴν ἄκαυθον.

Καθαρὸν ὄντα τὸν θεόν, καθαρῶς ἀγάπα καὶ ἐπὶ πάντων, πάντα δ' αὐτὸν νόμιζε.

Εἰ θέλεις εἶναι ναὸς θεῶν, θυσίαν ἐνδεδεχθῆσαι τὴν προσδοχήν αὐτῶν τὴν διενεκήν πρόσφερε.

Τὸν ἀμελῶς βιβῆντα, μὴ προσ-

λαμβάνει σύμβουλον. ὁ γὰρ τοῖς κακοῖς
χαίρων, ἀγαθὰ καὶ μισεῖν καὶ συμ-
βουλεύειν οὐκ ἀνέχεται.

Πάσης ἀπέχεσθαι φθορᾶς, καὶ τῆς μυ-
σικῆς δειπνῆσαι πάντων ἡμέραν μέτεχε-
ῖτω γὰρ χειρὶ τὸ σῶμα ἡμέτερον
γίνεται.

120 Ἐν οἷς παιδύει τὸ θεῖον, με γόγ-
γυζε· παιδεύει γὰρ ὡς πατήρ, εὐχα-
ριστοῦ δὲ ὡς εὐεργέτης ἐστὶν ἀξίος.

Ὅταν ἀπειθαρχῆς· χαίρει εἰ γὰρ
ἀδίκως, ὁμιλοῦς πολὺς· εἰ δὲ δικαίως,
εἰάν σωφρονῆς, ἐκκρίσθης τῆς μάστιγος.

Σκιαὶ καὶ τροχῶν τὰ λυπηρὰ τῆς βίης
καὶ τὰ φαιδρὰ τὸ ἀβάλας. ὡς γὰρ
σκιά ἐμυίει, καὶ ὡς τροχὸς κυλίεται.

Αὐτὸς περιόψει καὶ τὸ θεῖον σπέσσει.
ὁ γὰρ μικρῶν ἐπὶ μικρὸν περι-
στρεφόμενος πλεονεξία κατὰ βραχὺ συλ-
λέγει τὸ ἀπὸ πάντων ζητήματα.

Εἰ βάλῃ τῆς κολάσεως ἐκφυ-
γεῖν τὸ ἐπίπονον, μηδένα ποτὲ λαι-
δορήσῃς

δορήσης· ἐν τήνδε γὰρ τὸ θεῖον παρ-
οξύνεται.

Εἰ θέλεις ἐν τῷ οἴκῳ σου ἀποδιώ- 125.
ξαι πᾶσαν μάστιγα, μὴ κακολογή-
σεις ἐμόφυλον ἀνθρώπων· ὁ γὰρ ποι-
ήσας αὐτὸν εἰκότως παροξύνεται.

Εἰ θέλεις πάσης ἀμαρτίας ἀνώ-
τερην εἶναι πρᾶξις ἀλλοτριᾶς μὴ
καταμάνανθε· ποῖλά γὰρ εἰσιν ἐν
σοὶ, ἀφ' ὧν ἕτερον ὑπολαμβάνεις.

Φεῦγε τὴν ὑπέρηφανίαν, ὡ ἀνθρώ-
πε, καὶ ἂν πλῆσιθ ἡ, μή ποτε τὸν θεὸν
ἀντιπασόμενον ἔξεις.

Φίλει τὴν ταπεινοφροσύνην,
καὶ ἂν μέγας ὑπάρχεις, ἵνα ὑψω-
θῆς ἐν ἡμέρᾳ κείσεως.

Μη σκώψῃς ἀνθρώπον, καὶ μῶμον
ἔχ ἔξεις ἐν πάσῃ ζωῇ σου.

Ὅταν ἐν ἐκκλησίᾳ ὑπάρχεις, 130
μὴ μετεωρίζῃς· ἐνώπιον γὰρ βασι-
λέως οἱ ἐς ὧτες, ἔτε γελοῦσιν ἔτε με-
τεωρίζονται.

Μη καλαφρόνει τῆς ζωῆς σὺ, καὶ
ἀδιαφόρως πράττει ὡρᾶ τὸν νόμον,
131 ἵνα μὴ ὡρᾶ νόμον ἡν ἀπώλειαν ἕξῃς.

Μετὰ πάσης ἀσφαλείας μνημό-
ναυε τῷ εἰρημύων, ἵνα σε λαμπερὸν
τῷ βίῳ ἀναδείξωσιν.

Ζήλωσον βίον σεμνόν, ἵνα ἔχῃς
παρρησίαν ἑπιστρέφειν τὰς ἀμαρ-
τάνοντας.

Ἀσφαλίζε τὴν αὐθάδειαν, μὴ
ἑπιπλήξῃς πνί, ἵνα μὴ καλακει-
θῆς ὡς ὑψηλοφρονήσας.

135 Μη γελάσῃς ἐπὶ πτώματι ἐτέ-
ρῃ ἵνα μὴ γελασθῇ ὑφ' ὧν εὐθέλεις.

Φύλασσε τὰς ὡραϊνέσεις ταύ-
τας, ἵνα σέφανον δόξης περιζενή-
σωσί σοι.

Γένε ἐγκρατῆς τῷ ἐντολῶν τέ-
των, ἵνα προσάξωσί σε ἐμφανῆ
τοῖς ἀνθρώποις καὶ εὐάρεστον τῷ θεῷ.
ἔτω γὰρ ἴδεται τὸ θεῖον, καὶ τρεῖς,
κατρηθώμασι θεροπεύειαι ὁ θεός.

Λεὶ

Αὐτὸς περὶ τῶν ἐν ταῖς ἀγαθοῖς
ἔργοις ἀπὸ δαζέ οὐδὲ γὰρ εἰς ἀρε-
τὴν ἢ βίε φυγὴ, ἀγαθὴ τε καὶ
σωτήριος.

Χρὴ τὸν Ἰπποκράτην τῶν ἀφθάρ-
των, αὐτὸς οὐδὲν ἢ γένοιτο τὰ φθει-
ρόματα.

Εἰ τὴν ζώων ἡλικίαν ποθεῖς, 140
περὶ δὲ αἰετὸν τὸν ἀνθρώπινον θάνα-
τον, μίσει τὸ παρθένα βίον, ὅρα γὰρ
τὸν τροχὸν ἀπ᾽ αὐτῶν κυλιόμενον.

Μὴ ποθέσεις ἀγαθὰ ἢ χεῖρας
παρέχειαι, ἢ ἢ κτίσεις ἀπόλλυται.

Γέλα τὸς εὐπραγῆντας, τῶν δυσ-
πραγῆσι σύμπαχε· τὸ μὲν μί-
σος, ἐκείνο δὲ φιλοσοφίας ἀπὸ ξένου.

Τὴν ὑπομονὴν ἀσκει, οἷαν αὐ-
τὴν ἔγνωσ γυμνασθεῖσαν τῶν μάρ-
τυρων· ἐπειδὴ τὸ τῆς σωειδήσεως
μάστιγι καὶ ἡμεῖς ἀπαλλέμεθα.

Πάντων ἀπὸ τῆς ψυχῆς, ἢ

τῆς ἀρετῆς ὁ δρόμος ἀκαμάτως
αἰνύεται.

145 Πάντα μὲν φθασθῆναι, ἢ ψυχὴ δὲ
ἀθάνατος· περιμάσθαι τίνυν τὰ
ἀφθάρτα τῆς φθαρτῆς δέον.

Ἐπιμάζετο πρὸς τὰ λυπηρὰ, καὶ
κερδαίνει τὰ πλείονα.

041 Μὴ ζῆτει πρὸς θεῶν τὰ ἴσῃα,
μόνα δὲ τὰ συμφέρουσα· ἐπεὶ γὰρ
αἰτηθεὶς εἰ δίδωσιν· εἰ δὲ καὶ λάβης,
φθείρουσαι.

135 Μὴ μέμφοι τὴν πενίαν· ἀπει-
σπασον γὰρ εἰ νόμος τὴν ἀθλητικὴν
ἀπεργάζεται.

Μὲν εὐφραίνει τὴν πλῆττω· αἱ δὲ
αὐτῶν γὰρ φερούσιν· χερίζουσι
ἀπὸ θεῶν ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς γνώ-
μην τῆς ἀνθρώπου.

150 Ἐγὼς τὸ τέλος· ὄρα θυμῷ ἔτοι-
μαζέσθω πρὸς μάστιγας· εἰ μα-
κρὰν τὸ θέρω· ἀκωνθῶν τίνον τὴν
ἀγρὸν τῆς ψυχῆς ἀπαλλάξωμεν.

οὐδὲν

Οὐδ' ἐν λανθάνει τὴν κελίω, ὡς
μάτιω λανθάνοντες ἀμαρτάνειν
σπύδομεν.

Πρὸς τῷ ἀνθρώπῳ αἰχρῦν τὰς
ἀγγέλους· πολλοὶ γὰρ ἡμῖν πάρε-
σιν, καὶ πάσης αἰχρῆς ἀποχοινίζουσι
πρᾶξεως.

Μερίμνα ἔκειτο τὴν ζυγόν, καὶ
πάν εἶπε σοι κίβδηλον τῆς βιωτικῆς
πέρας ἔκβαλλε.

Ζημίαν εἰνατὴν χολίω καὶ τὴν
ἀνεσιν νόμιζε. καὶ σπύδε τι πράτ-
τειν, ὡν ἀπαιτεῖσθαι μέλλομεν.

Αὐτὸς βίβη λογίζε τὸ ἀβέβαιον 155
καὶ εἰδέν σε τῷ ἐν αὐτῷ πεισάσασθαι
δυνήσεται.

Τὰ φαιδρα σε τῆς γῆς μὴ τερ-
πέτω τὰ πρὸς αἰερα· ἀγκιστρα γάρ
ἐστὶ τὴν ψυχὴν ὡς ἰχθύν σαγινδύοντα.

Ἀπέχε τὰς πειρασμὰς· εἰσελθὼν
δὲ, τὴν ἀνδρείαν ἐπίδειξε· μὴ ποτε
πλωχὸν παρείδης δακρύοντα, ἵνα μὴ

παρθένῃ τῆς εὐχῆς σὺ τὸ δάκρυον.

Ἡ φιλοσοφία χεῖμα τῆς ἀνθρώ-
ποις ἐξάιρετον. ἔσα ἡ μονοχρῆς, μό-
νη μόνῳ συνείναι τῷ κεκμημένῳ βέλεια.

Χιτῶν ἡ ἀρετὴ ἐστὶ τῷ θεῷ. ταύτῃ
ὑφαίνει, καὶ γίνῃ σοφιστῆς τῷ τῷ κλί-
σιν ἐνδύοντο.

160 Ὅσα ἐπὶ γῆς κλέπεται, τὰ καὶ
ἐργασίαν ἐργάζεσθαι. ταῦτα γὰρ εἰς τῆς
τῶν συλῶν δακτύλων ἐκείσερχειαι.

Παρατεῖσθαι δὲ τὸ τυφᾶν· ἔλκει
τῶν εἰς πράξεις, ἀφ' ὧν σαναγμοὶ μὲν
τῷ νῆψιν γίνονται.

Τῆς λογισμῶν ἀμεινον τῆς φι-
λοσοφίας βδελύττεισθαι· φθείρεται γὰρ
τὸ σῶμα καὶ τῷ ψυχῆν μολύνουσιν.

Οὐδὲ τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ χωρὶς
κόπων ἀνύεται· ἀντ' ὅτι τῶν τῶν ἐ-
ργάνια διὰ τὸν μόχθον ἐκκλίνουσιν.

Εἰ βέλει τὴν ἀρετῆν ἐκ τῆς κόπης
ἐργάζεσθαι, λογίζεσθαι τὸν κόπον πωροσκα-
ρῶν, τὸν δὲ μισθὸν αἰώνιον.

Ὅσοι

Οσοι πρὸς ταῖς ἡδοναῖς ταῖς ἀτρεῖς 165
πρῶστειήκασιν, τῆς ἀπολαύσεως τὸ
βαρὺ, καὶ τῆς τιμωρίας τὸ μακρὸν
λογίζεσθωσαν.

Οσον ὀβριώς ρυπαρὸς, κτηνώδης εἰ-
κότως ἡ ψυχὴ καὶ πενθεῖν ὡς τὸ λογισ-
κὸν ὑφ' ἐαυτῶν ζημιωθέντες ὀφείλουσι.

Πάντα νόμιζε φθαρτὰ καὶ τὴν ἀρε-
τὴν ἀφθαρτὴν.

Αμέλει τῶν ἄλλων ὅσα κτηνώδη
κατασκιάζει τὸν ἄνθρωπον ἐργάζε-
σθαι ταῦτα, ὅσα σε ἐργάσιον ἀναδείξαι
διυνήσονται.

Επιμελεῖ τῆς ἀρετῆς· αὕτη γὰρ διὰ φι-
λοσοφίας νεοῖ ἀδ' ἀμ' ἀναδείκνυσιν.

Εἰ κρείεις γαστρὸς, κρείται καὶ γλώσσης 170
σησ, ἵνα μὴ τὸ μὴ ὑπάρχεις δόλος
τὸ δὲ τυγχάνεις ἀνόητος ἐλεύθερος.

Αγάπα τὸν θεόν, ὑπερ' αὐτὸν δὲ
οἰκείας μὴ πρὸς αὐτὸν μήπως αὐτὸς
φωνὴν εὐρεθῆς, ὡς εὐθέλεις, ἀνάξιος.

Καρτέρει τὰς θλίψεις, ἐν αὐταῖς
γὰρ

20 γὰρ τις ἀφλῶσιν οἱ σέφανοι.

Μακάριον τὸ πάχαι κακῶς, τὸ
ποιεῖν δὲ τρισάθλιον. Ἐ χειρὲ γὰρ
κληρονόμῳ ὁ πάχων, Ἐ δὲ διαβό-
λα ὁ ποιῶν συγκληρονόμῳ.

Καλὸς ὁ τῆς νησείας ἀεὶ, ἐπειδὴ
τῆς ζύμης τῆς ἡδονῶν ἔστιν ἐλεύθερος.

175 Ἁγιος ὁ τῆς πνευματικῆς βωμὸς·
ἔλκει γὰρ πρὸς ἡμᾶς τὸν ἅγιον τῆς
ἀγίων, ἀγίως.

Μὴ δόκει τὴν δικαιοσύνην ἀρετῆς
εἶναι πάρεργον. ταύτης γὰρ χεῖς
πᾶσα πρᾶξις ἀκάθαρτῳ.

Εἰσπορεῖς πτωχοῖς, τὰ σαυτὸ ἀπεί-
ρε· τὰ γὰρ ἀλλότρια ζιζανίων πι-
κρότερα.

Τυφλὸς ἔστιν ὁ ἐλεήμων, εἰ μὴ τυγ-
χάνει δικαίῳ, γεωργῶν ἀγροῦν οὐ
θεωρῆσαι ἔδύναται.

Προσδόκα μὲν αἰεὶ, μὴ φόβος ἢ τὸν
θάνατον, ἀληθῆς χαρακτῆρ φило-
σοφίας ἐκάτερον.

Σχημα-

Σχηματίζε τὴν δρετὴν ἕχ ὅπως ἀπατήσης, 80
ἀλλ' ὅπως ὠφελήσεις τὰς βλέποντας.

Λέγειν χρη καλὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ πραττόντα,
ὅπως ἀρξῆται τῶν ἔργων τὰς λόγους ἀιχύνουσα.

Εἰ τὸν ἔρανον ποθεῖς, μηδέν σι καὶ τῆ γῆ. σὺκ
εἶα γὰρ αὐτὴ πρὸς ἐκείνον ἀνίπιασθαι.

Μὴ βέλε πλατεῖν φιλοπρωχίας ἔνεκα· ἀπὸ
γὰρ δικαίω ἐλθεῖν ὁ θεὸς νομοθετεῖ τὸν δίκαιον.

Εἰ ποτήριον ψυχρῶ δικαιοῖ τὸν οἰκτιρμονα,
πόση τίς ἀμοιβὴ τὸν πάντα σκορπίζοντα τοῖς πτω-
χοῖς δεδέχεται.

Μήτηρ τῶν δρετῶν, ἀγνεία καὶ συμπάθεια· 185
ἔποινυν ἐνὶ τῷ χερσὶ δίχα ταύτης ἢ ἐκείνης
τραπέεσθαι.

Μὴ ἀμέλει τῆς συμπαθείας· αὐτὴ γὰρ τὸν ἀγα-
θὸν δεσποτῶ ἐξ ἔρανον κατήγαγεν.

Μὴ καταφρονεῖ τῆς ἀγνείας· τὸ γὰρ ἐξ αὐτῆς
ὄργανον, τὸν δὲ ἡμᾶς σαρκωθέντα τοῖς ἀνθρώποις
παρέστητε.

Μὴ εἴπης, σήσυμα τὸν ἐχθρὸν· κερτιμὲ γὰρ
δίκαιον ἐν ἔρανον κετήμεθα.

Μὴ βέλε τρυφᾶν, μὴ πλατεῖν, μὴ δοξάζεσθαι
φθορὰ γὰρ ταῦτα εἰ βίε, ἡμεῖς δὲ σὺκ ἔσμεν οἱ
φθειρόμενοι.

Ἐπὶ νεκρῶ μὴ θρήνει· κοινὴ γὰρ ἡ ὁδὸς, ὁ δὲ 190
φθάνων μακάριος.

Τὸν ἀμαρτάνοντα πένθησον, ἕχι δὲ τὸν πτω-
χόντα· τεφανῆται γὰρ ἕτος, ἐκείνη κολάζειαι.

Γέλα μὲν εἰ βίε τὸν τρυχόν, ἀτάκτως κλυό-
μενον

μυρον· φυλάτῃς δὲ τὸν βόθρον εἰς ὃν κυλίει τὰς
ἐν αὐτῷ νυτάζοντας.

Λάλει τῷ Θεῷ πολλὰ, ἢ τοῖς ἀνθρώποις ὀλί-
γα, τῇ μελέτῃ δὲ τῶ νόμου κατορθώσεις ἐκάτοσα.

Λύτῃς ἀγαθὸς ψυχὴ τῆς προσέχῃς τὸ δά-
κρυον· ἀλλὰ μὴ τὴν προσέχῃν, μέμνησο τὴν
χάριν ἐδάκρυσας.

195 Τὰς δυνάσας τῆ βίης μὴ μακαρίζε· δυνατοὶ γὰρ
δυνατῶς ἐταθήσονται, ὅθεν αὐτοῖ τὸν κερὶν αὐ-
σηρότερον ἔξουσιν.

281 Δεῖ πονεῖν τὸν ἀδάμ, ἡμεῖς δὲ πονεῖντες ἐν
τῷ νόμῳ τῷ ἀμοιβῆν κερδαίνομεν.

Λιτάγη τῆς δίας τὰς κληρονομίας θλίψεως,
ἀλλ' ὅταν εὐχαρίσως τὰς θλίψεις ὑπομείνο-
μεν, εἰς εὐλογίαν ἡμῖν ἢ κατὰρ μετέρχεται.

Λύχνῳ πρὸς τὰς πράξεις τῷ συνειδῶτι κέχρη-
σο. τὸ γὰρ σοι ποίας μὲν ἐν βίῳ ἀγαθὰς, ποίας
δὲ πονηρὰς ὑποδείκνυσιν.

Ἐαυτὰς κέρνομεν, ἢ ὁ κερὶς καταλλάσσεται·
χαίρει γὰρ ὡς ἀγαθὸς τὸν ἀμαρτωλὸν θεωρῶν, τὸ
φορτίον αὐτῷ σκορπίζοντα.

200 Βίη ρύπαρ ἡμῖν πέπρακται, τῇ μελαγχολίᾳ πλήνω-
μεν· μέλλομεν γὰρ καθαρὰν τῷ εἰκόνα μεθοδῶσαι.

Πρὶν γυμνωθῆναι τὰ ἔλκη τῆς ψυχῆς θεράπευ-
σωμεν, ἵνα κερδαίνομεν τοῖς φαρμάκοις τὰς μά-
στιγας.

Ὡς περ δυσχερῶς οἱ δεσμῶται βαδίζουσιν, ἔτω
τὸν δρόμον τῆς δρετῆς οἱ συμπλακέντες τῷ βίῳ,
καθαρὸν ὅσον ἀνεύουσιν.

Χρη

Χρή τιώ ἀμαρτίαν μισεῖν. ἔτο γδ αὐτῆς τιώ πα-
γίδα, καὶ ὀλιόθησῃ τις πρὸς αὐτὴν, ἐξελύσεται.

Ὁς ἔμισεῖ τιώ ἀμαρτίαν ἐν ἀμαρτωλοῖς, εἴ κἢ
μὴ πράτῃ τιώ ἀμαρτίαν, κρίνεται.

Ἐπὶ τῷ πλησίον ἀμαρτάνονται σεναζε, ἵνα καὶ 205
σεαυτὸν σεναΐξῃς. πάντες γδ ἐσμὲν ἐν Ἰηπιμίοις
καὶ ἀμαρτίας ἐπιδόθηνοι.

Ἀναμίμνησκε τὸ κερξὶ τὸν φίλον ἀμαρτήσαν-
τα, καὶ τὸ σὸν ἐμπλάτεις τραῦμα· κοινὸν γδ ἔστι
τῆς βυλῆς τὸ φάρμακον.

Λίγειν τι μέλλων, ἢ πράττειν, τῆς μὲν μικρὴν
ἀπολογίας φρόντιζε, καὶ σωφρονήσεις τῷ φό-
βῳ διορθέμεν.

Τῆς ἀμαρτίας τιώ τιμωρίας φοβῶ, τὴν αἰχύ-
νιω ἵνάρεκα· τὸ χαλεπὸν γδ ἐκατέρωθεν ἀμείρον.

Τῶν μελλόντων ἀγαθῶν καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ
πλήθος ἀπειρον.

Πάντα σκια, καὶ καπνός, καὶ πομφόλυγες. 210

Μὴ σφίρει πονηρὰ· τὸ γδ θέρσος ἐγγύς, καὶ τὸ
πῦρ τὸν γωργὸν τῶν ἀκαθῶν ἐκδέχεται.

Ρόδα ἔβις ὑποκριτὰ, πλεονέκται. ὑποφι-
λήδονοι· ἀλλὰ μικρὴν καρτέρει, καὶ τὸν χόρτον
θωρεῖς πατέμενον.

Πάσα πονηρὰ πρῶξις, ὀπλίζει τὸν Διάβολον·
ὀπλιοθεῖς δὲ χαλεπῶς τοῖς ὀπλίταις κέχρηται.

Εἰ βέλει τὸν ἐχθρὸν ἀδινεῖν, τὴν ἀμαρτίαν
παρικοπίε· γυμνός γδ ὢν πηρῶν, ὡς σφιστίον ἐμ-
παίζεται.

Οὐαὶ τῷ ἀσεβεῖ, ὅταν πάντες φωτίζονται, τό- 215
το μόνος σκοτίζεται. Οὐαὶ

ουαὶ τῷ βλασφῆμῳ· ὀδυμεῖται γὰρ τὴν γλώσ-
σαν, καὶ πῶς ἀπολογίσαται τῷ κριτῇ ἐν οὐρανῷ.

ουαὶ τῷ ἀνόμῳ· πρὸς κριτὴν γὰρ ἀυσηρὸν τε,
καὶ δίκαιον καὶ νομοθέτην ἀπέρχεται.

ουαὶ τῷ πλεονέκτη· ὁ πλεῖστος αὐτὸν φοβῆται,
καὶ τὸ πῦρ ὑποδέχεται.

ουαὶ τῷ ῥαθύμῳ· ζητήσῃ γὰρ τὸν καιρὸν, ὃν
κακῶς εἶδα πείνησεν.

220 ουαὶ τῷ ἀλάζονι· ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν τάφον,
τίς ὑπάρχει διδάσκειται.

ουαὶ τῷ φιλοπόρνῳ· ῥυπτὴ γὰρ σοφίᾳ· καὶ ἔ-
συμφῶν ἐκβέβληται.

ουαὶ τῷ λοιδορῷ, καὶ σὺν αὐτῷ μεθύσῳ· μὲν
φονδύτων τάπηται, καὶ μὲν μοιχῶν κολάζονται.

ουαὶ τῷ τρυφῶντι· καιρὸν γὰρ ὀλίγον ὡς μό-
χῳ εἰς σφαγὴν ἐπιμάζεται.

225 ουαὶ τῷ ὑπεκκριτῇ· ὁ ποιμὴν αὐτὸν ἄρνειται,
καὶ λύκος ὁ κριὸς ἀποφαίνεται.

Μακάριος ὁ τὴν σενίον ὀδύων ὀδῶν· σεφά-
νηφορῶν γὰρ εἰς τὸν ἕρανόν εἰσέρχεται.

Μακάριος ὁ τὰς ἠδονὰς πατρῶν· τρέμει
γὰρ τὴν πρὸς αὐτὸν πάλιν ἰσὶ δαίμονες.

Μακάριος ὁ τῇ ἀρετῇ καθαρὸς, καὶ τὴν ψυ-
χὴν ἀνυπόκριτος· κρίνει γὰρ μέλλει τὸν κόσ-
μον, ἔχει δὲ μὲν ἔξ κόσμου κρίνεσθαι.

Μακάριος ὁ ἀγρυπνῶν ἐν πρησδραχμαῖς καὶ
ἀναγνώσει, καὶ τῷ ἔργῳ τῷ ἀγαθῷ· φωτισθή-
σεται γὰρ ὁ ποιῶν, ἔξ μὴ ὑπὸν εἰς θάνατον.

τέλος τῶν Νείλη ὠδρινέσεων.

Biogr. erud. D. 4798

